

Sygn. akt X Ka 434/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący SSO Wanda Jankowska - Bebeszko

Sędziowie: SO Mariusz Jackowski

SR (del.) Iwona Strączyńska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

przy udziale prokuratora Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 roku

sprawy S. M. oskarżonej z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa III Wydział Karny z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt III K 382/13

orzeka

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego, w tym 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygnatura akt **X Ka 434/14**

UZASADNIENIE

S. M. została oskarżona o to, że:

w dniu 29 stycznia 2013 r. w W., kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa, określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc przez parking posesji przy ul. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności, wskutek czego potrafiła znajdującą się przed samochodem pieszą K. O. w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u K. O. obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego otwartego II stopnia przysady dalszej kości piszczelowej prawej, złamania kostki bocznej prawej, które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa III Wydział Karny wyrokiem z 22 stycznia 2014 roku (sygnatura akt **II K 382/13**) uznał w ramach zarzucanego oskarżonej **S. M.** czynu, iż jej zachowanie polegało na tym, że w dniu 29 stycznia 2013 r. w W., kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa, określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc przez parking posesji przy ul. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności, wskutek czego potrafiła znajdującą się przed samochodem pieszą K. O. w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u K. O. obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego otwartego stopnia

III A odcinka dalszego przynasadowego kości piszczelowej prawej ze złamaniem poprzecznym kostki bocznej prawej i odcinka dystalnego trzonu kości strzałkowej, które to obrażenia

spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, a jej zachowanie wyczerpało znamiona czynu z art. 177 § 1 kk i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat próby, na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. O. nawiązkę w kwocie 1000 (tysiąc) złotych, oraz zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 504 (pięćset cztery) złote tytułem ustanowienia pełnomocnika, ponadto zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1666,20 (tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia groszy) tytułem kosztów sądowych w tym 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył obrońca oskarżonej.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego Warszawy Mokotowa w Warszawie III Wydział Karny z dnia 22 stycznia 2014 roku sygn. akt III K 382/13 **w całości** na korzyść oskarżonej.

Na podstawie przepisu art. 427 § 2 i art. 438 punkt 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wynikających z materiału dowodowego wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego i dowolną jego ocenę, w szczególności pominięcie wyjaśnień oskarżonej, danie wiary jedynie w zasadzie opinii, która oparta została na zeznaniach świadka, który w sprawie nie występował, pominięciu dowodów, dowolnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, zupełnym pominięciu wyjaśnień oskarżonej w efekcie uznania, że jest to linia obrony oskarżonej, a ponadto, że jeśli oskarżona widziała upadającą pokrzywdzoną to znaczy, że nie obserwowała z należytą ostrożnością terenu parkingu, co niewątpliwie miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku uznającego oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu;

- obrazę art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych wątpliwości w sprawie, zaś w przypadku braku możliwości ich rozstrzygnięcia, nie zastosowanie się do zasady **in dubio pro reo** wynikającej z zasady domniemania niewinności, nakazującej rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć a dotyczących zarówno wątpliwości prawnych jak i zagadnień faktycznych, jak również dokonanie ustaleń w oparciu jedynie o niepełną opinię biegłych, której sąd w sposób bezkrytyczny dał wiarę, co niewątpliwie miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku uznającego oskarżoną za winną zarzucanego jej czynu;

- obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez poczynienie wewnętrznie sprzecznych ustaleń co do sposobu poruszania się pojazdu tuż przed zderzeniem i miejsca zderzenia pojazdu z pieszym przez stwierdzenie że doszło do potrącenia pieszej, która w wyniku jego upadła po czym doszło do przejechania pieszej prawym przednim kołem, pomimo tego, że oskarżona dostrzegła upadającą pokrzywdzoną w prawej szybie, a zatem po ominięciu jej kołem, a ponadto że z protokołu oględzin pojazdu (k.7) dokonanych w dniu i miejscu zdarzenia wynika, że na pojeździe było brak nawet otarć brudu w miejscu prawdopodobnego zderzenia pieszej z pojazdem;

- obrazę art. 170 § 1 k.p.k. i 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z połączonej opinii biegłych ds. wypadków drogowych i biegłego z zakresu chirurgii pomimo tego, że zarówno opinia pisemna sporządzona w sprawie przez powołanych biegłych, jak i opinia uzupełniająca była niepełna, oparta na nierzetelnie ocenionym przez nich materiale dowodowym, w tym na dowodzie z zeznań świadka A. S., który nie był świadkiem w niniejszej sprawie, sprzeczności i braków opinii polegających w szczególności na niewyliczeniu prędkości pojazdu, niewskazaniu toru poruszania się pojazdu i poruszania się pieszej, nieuwzględnieniu w opinii protokołu oględzin pojazdu na miejscu zdarzenia, oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z oględzin pojazdu oraz dowodu

z dokumentów w postaci fotografii pojazdu, w tym zderzaka przedniego, pomimo tego że okoliczności, na które dowody te były powołane miały decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia spraw)', a nie zostały wyjaśnione w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego;

- obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych a zwłaszcza dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniu oskarżonej, co uniemożliwia ocenę prawidłowości rozumowania sądu i niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku opartego o błędne ustalenia faktyczne;

- obrazę art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w niniejszej sprawie;

II. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż pomimo braku otarć brudu w miejscu prawdopodobnego zderzenia pieszej z pojazdem doszło do potrącenia pieszej, a także do przejechania po nodze pieszej pomimo tego, że na nodze pokrzywdzonej brak było odcisków bieżnika, co w efekcie doprowadziło do błędnego przyjęcia przez Sąd istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonej a uszkodzeniami ciała pokrzywdzonej, a następnie przypisaniem sprawstwa zarzucanego czynu;

III. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- obrazę przepisu art. 177 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie do przypisanego oskarżonej czynu, pomimo tego iż czyn ten nie wyczerpuje ustawowych znamion określonych w dyspozycji normy.

Mając na względzie powyższe zarzuty **wniósł o** :

- zmianę na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżonego orzeczenia i o uniewinnienie oskarżonej,

względnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy jest nieuzasadniona – **i to w stopniu oczywistym** i jako taka nie może być uwzględniona.

Wbrew zawartym w apelacji twierdzeniom Sąd I instancji swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na wszechstronnej i precyzyjnej analizie zebranych dowodów. Przy tej analizie Sąd orzekający nie uchybił żadnej z zasad procesowych określonych treścią art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do dania wiary, z powodów jakie wskazał w uzasadnieniu, opinii biegłych J. P. i W. P. i odmowy przyznania atrybutu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, szczególnie w części, w której twierdziła ona, że pokrzywdzoną dostrzegła w prawej szybie, a więc po minięciu jej prawym przednim kołem.

W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji mógł tak postąpić, jeśli przekonująco uargumentował swoje stanowisko, a z powyższej powinności Sąd Rejonowy wywiązał się należycie.

Generalnym zarzutem wniesionej przez obrońcę apelacji jest stwierdzenie, że Sąd orzekający nie zbadał, czy mogło dojść do potrącenia pokrzywdzonej, a następnie przejechania po jej prawej nodze przednim kołem auta prowadzonego przez oskarżoną.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności te zostały niezbitcie i jednoznacznie wyjaśnione nie tylko na podstawie nie budzącej wątpliwości i jednoznacznej opinii wyżej wskazanych biegłych, ale pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej, dokumentacji medycznej, jak i nagrania z monitoringu. Pojawienie się w opinii biegłych świadka A. S. zostało wyjaśnione w toku postępowania (k. 219) i wbrew twierdzeniom obrońcy zeznania tego świadka nie były brane przez biegłych pod uwagę przy formułowaniu wniosków końcowych

opinii. Biegły również wyjaśnił na podstawie jakich okoliczności przyjął, iż doszło do kontaktu pokrzywdzonej z samochodem (k. 219). O jego wnikliwości przy sporządzaniu opinii świadczy również fakt, że zauważył on na zdjęciach samochodu oskarżonej niewielki ślad, jednak nie mógł ze 100% pewnością stwierdzić, że pochodzi on od kontaktu pieszej z autem, więc swoje ustalenia oparł głównie na zapisie z kamer monitoringu. Nie jest trafny również zarzut obrońcy, iż Sąd Rejonowy pominął wyjaśnienia oskarżonej, gdyż w uzasadnieniu wyroku jednoznacznie zostało wskazane, której części wyjaśnień Sąd dał wiarę, a której części wiary odmówił. Ponadto Sąd I instancji uzasadnił, dlaczego przyjął, że oskarżona „nie obserwowała z należytą ostrożnością znajdującego się przed nią terenu parkingu” (k. 253). Powyższe dowodzi, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie nasuwał żadnych wątpliwości, które Sąd miałby wyjaśniać zgodnie z zasadą in dubio pro reo, ani nie zachodziły podstawy do dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii biegłych.

Okoliczność wyczerpania przez oskarżoną znamion czynu zabronionego opisanego w art. 177§1 kk była szczegółowo analizowana przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w pełni przychyła się do tych rozważań i wniosków z nich wywiedzionych.

Powyższe prowadzi do stwierdzenia, że zarzut obrazy art. 438 pkt 2 i 3 kpk jest oczywiście bezzasadny. Podjęta w apelacji obrońcy próba wykazania, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia stanowi jedynie odmienną ocenę zebranego materiału dowodowego i tworzy polemikę z zaskarżonym wyrokiem, ale tym samym nie podważa przecież trafności zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy zasadnie poczynił ustalenia w kwestii odpowiedzialności oskarżonej w zakresie jej przypisanym aspektując przy tym dyspozycję art. 7 kpk.

Przywołania w tym kontekście – w ocenie Sądu Okręgowego – wymaga znane stanowisko judykatury, mianowicie:

Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia - a tym wymogom Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie sprostał, co zarzut obrazy art. 424 § 2 kpk czyni bezzasadny.

(vide Wyrok Sądu Najwyższego z 05.09.1974r., II KR 114/74, OSNKW 1975,Nr 2, poz. 28; oraz Wyrok Sądu Najwyższego z 11.02.2004r. , IV KK 323/03, niepubl.)

Niewątpliwie Sąd Odwoławczy może odmiennie niż sąd pierwszej instancji ocenić materiał dowodowy, ale wtedy musi on uwzględnić obowiązującą w polskim procesie karnym zasadę bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami , która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów – co do zasady – nie przeprowadza się.

Niemniej jednak Sąd Odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy **w sposób oczywisty** ocena dokonana przez sąd I instancji ma charakter dowolny, **nie jest oparta na całokształcie materiału dowodowego** lub **narusza zasady prawidłowego rozumowania** albo wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego - **a żadna z powyższych okoliczności w przekonaniu Sądu Odwoławczego w tej sprawie nie zachodzi.**

(vide : Wyrok Sądu Najwyższego z 19.02.2003r., V KK 119/02, niepubl.; oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 11.02.2004r. , II AKa397/03, OSAB 2004, Nr 2 , poz. 33)

W trakcie kontroli odwoławczej Sąd nie dopatrył się zaistnienia w tej sprawie bezwzględnych przesłanek odwoławczych określonych w art. 439 kpk.

O kosztach orzeciono stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów, i tak: za instancję odwoławczą podstawą orzeczenia był art. 626 § 1 kpk i art. 634 kpk, gdyż Sąd Odwoławczy nie znalazł uzasadnienia do zwolnienia oskarżonej od obowiązku ponoszenia w/w kosztów.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Sygnatura akt **X Ka 434/14**

UZASADNIENIE

S. M. została oskarżona o to, że:

w dniu 29 stycznia 2013 r. w W., kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa, określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc przez parking posesji przy ul. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności, wskutek czego potrafiła znajdującą się przed samochodem pieszą K. O. w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u K. O. obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego otwartego II stopnia przysady dalszej kości piszczelowej prawej, złamania kostki bocznej prawej, które to obrażenia spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa III Wydział Karny wyrokiem z 22 stycznia 2014 roku (sygnatura akt **II K 382/13**) uznał w ramach zarzucanego oskarżonej **S. M.** czynu, iż jej zachowanie polegało na tym, że w dniu 29 stycznia 2013 r. w W., kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa, określone w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc przez parking posesji przy ul. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności, wskutek czego potrafiła znajdującą się przed samochodem pieszą K. O. w wyniku czego spowodowała nieumyślnie u K. O. obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego otwartego stopnia IIIA odcinka dalszego przynasadowego kości piszczelowej prawej ze złamaniem poprzecznym kostki bocznej prawej i odcinka dystalnego trzonu kości strzałkowej, które to obrażenia

spowodowały u w/w naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, a jej zachowanie wyczerpało znamiona czynu z art. 177 § 1 kk i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat próby, na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. O. nawiązkę w kwocie 1000 (tysiąc) złotych, oraz zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 504 (pięćset cztery) złote tytułem ustanowienia pełnomocnika, ponadto zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1666,20 (tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia groszy) tytułem kosztów sądowych w tym 100 (sto) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył obrońca oskarżonej.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego Warszawy Mokotowa w Warszawie III Wydział Karny z dnia 22 stycznia 2014 roku sygn. akt III K 382/13 **w całości** na korzyść oskarżonej.

Na podstawie przepisu art. 427 § 2 i art. 438 punkt 2 i 3 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez rozstrzyganie wynikających z materiału dowodowego wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, wybiórcze potraktowanie materiału dowodowego i dowolną jego ocenę, w szczególności pominięcie wyjaśnień oskarżonej, danie wiary jedynie w zasadzie opinii, która oparta została na zeznaniach świadka, który w sprawie nie występował, pominięciu dowodów, dowolnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, zupełnym pominięciu wyjaśnień oskarżonej w efekcie uznania, że jest to linia obrony oskarżonej, a ponadto, że jeśli oskarżona widziała upadającą pokrzywdzoną to znaczy, że nie obserwowała z należytą

ostrożnością terenu parkingu, co niewątpliwie miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku uznającego oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu;

- obrazę art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych wątpliwości w sprawie, zaś w przypadku braku możliwości ich rozstrzygnięcia, nie zastosowanie się do zasady *in dubio pro reo* wynikającej z zasady domniemania niewinności, nakazującej rozstrzyganie na korzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć a dotyczących zarówno wątpliwości prawnych jak i zagadnień faktycznych, jak również dokonanie ustaleń w oparciu jedynie o niepełną opinię biegłych, której sąd w sposób bezkrytyczny dał wiarę, co niewątpliwie miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku uznającego oskarżoną za winną zarzucanego jej czynu;

- obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez poczynienie wewnętrznie sprzecznych ustaleń co do sposobu poruszania się pojazdu tuż przed zderzeniem i miejsca zderzenia pojazdu z pieszym przez stwierdzenie że doszło do potrącenia pieszej, która w wyniku jego upadła po czym doszło do przejechania pieszej prawym przednim kołem, pomimo tego, że oskarżona dostrzegła upadającą pokrzywdzoną w prawej szybie, a zatem po ominięciu jej kołem, a ponadto że z protokołu oględzin pojazdu (k.7) dokonanych w dniu i miejscu zdarzenia wynika, że na pojeździe było brak nawet otarć brudu w miejscu prawdopodobnego zderzenia pieszej z pojazdem;

- obrazę art. 170 § 1 k.p.k. i 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z połączonej opinii biegłych ds. wypadków drogowych i biegłego z zakresu chirurgii pomimo tego, że zarówno opinia pisemna sporządzona w sprawie przez powołanych biegłych, jak i opinia uzupełniająca była niepełna, oparta na nierzetelnie ocenionym przez nich materiale dowodowym, w tym na dowodzie z zeznań świadka A. S., który nie był świadkiem w niniejszej sprawie, sprzeczności i braków opinii polegających w szczególności na niewyliczeniu prędkości pojazdu, niewskazaniu toru poruszania się pojazdu i poruszania się pieszej, nieuwzględnieniu w opinii protokołu oględzin pojazdu na miejscu zdarzenia, oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z oględzin pojazdu oraz dowodu z dokumentów w postaci fotografii pojazdu, w tym zderzaka przedniego, pomimo tego że okoliczności, na które dowody te były powołane miały decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia spraw)', a nie zostały wyjaśnione w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego;

- obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych a zwłaszcza dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniu oskarżonej, co uniemożliwia ocenę prawidłowości rozumowania sądu i niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku opartego o błędne ustalenia faktyczne;

- obrazę art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w niniejszej sprawie;

IV. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż pomimo braku otarć brudu w miejscu prawdopodobnego zderzenia pieszej z pojazdem doszło do potrącenia pieszej, a także do przejechania po nodze pieszej pomimo tego, że na nodze pokrzywdzonej brak było odcisków bieżnika, co w efekcie doprowadziło do błędnego przyjęcia przez Sąd istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonej a uszkodzeniami ciała pokrzywdzonej, a następnie przypisaniem sprawstwa zarzucanego czynu;

V. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- obrazę przepisu art. 177 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie do przypisanego oskarżonej czynu, pomimo tego iż czyn ten nie wyczerpuje ustawowych znamion określonych w dyspozycji normy.

Mając na względzie powyższe zarzuty **wniósł o :**

-zmianę na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżonego orzeczenia i o uniewinnienie oskarżonej,

względnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy jest nieuzasadniona – ***i to w stopniu oczywistym*** i jako taka nie może być uwzględniona.

Wbrew zawartym w apelacji twierdzeniom Sąd I instancji swoje ustalenia faktyczne w sprawie oparł na wszechstronnej i precyzyjnej analizie zebranych dowodów. Przy tej analizie Sąd orzekający nie uchybił żadnej z zasad procesowych określonych treścią art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do dania wiary, z powodów jakie wskazał w uzasadnieniu, opinii biegłych J. P. i W. P. i odmowy przyznania atrybutu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, szczególnie w części, w której twierdziła ona, że pokrzywdzoną dostrzegła w prawej szybie, a więc po minięciu jej prawym przednim kołem.

W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji mógł tak postąpić, jeśli przekonująco uargumentował swoje stanowisko, a z powyższej powinności Sąd Rejonowy wywiązał się należycie.

Generalnym zarzutem wniesionej przez obrońcę apelacji jest stwierdzenie, że Sąd orzekający nie zbadał, czy mogło dojść do potrącenia pokrzywdzonej, a następnie przejechania po jej prawej nodze przednim kołem auta prowadzonego przez oskarżoną.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności te zostały niezbitie i jednoznacznie wyjaśnione nie tylko na podstawie nie budzącej wątpliwości i jednoznacznej opinii wyżej wskazanych biegłych, ale pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej, dokumentacji medycznej, jak i nagrania z monitoringu. Pojawienie się w opinii biegłych świadka A. S. zostało wyjaśnione w toku postępowania (k. 219) i wbrew twierdzeniom obrońcy zeznania tego świadka nie były brane przez biegłych pod uwagę przy formułowaniu wniosków końcowych opinii. Biegły również wyjaśnił na podstawie jakich okoliczności przyjął, iż doszło do kontaktu pokrzywdzonej z samochodem (k. 219). O jego wnikliwości przy sporządzaniu opinii świadczy również fakt, że zauważył on na zdjęciach samochodu oskarżonej niewielki ślad, jednak nie mógł ze 100% pewnością stwierdzić, że pochodzi on od kontaktu pieszej z autem, więc swoje ustalenia oparł głównie na zapisie z kamer monitoringu. Nie jest trafny również zarzut obrońcy, iż Sąd Rejonowy pominął wyjaśnienia oskarżonej, gdyż w uzasadnieniu wyroku jednoznacznie zostało wskazane, której części wyjaśnień Sąd dał wiarę, a której części wiary odmówił. Ponadto Sąd I instancji uzasadnił, dlaczego przyjął, że oskarżona „nie obserwowwała z należytą ostrożnością znajdującego się przed nią terenu parkingu” (k. 253). Powyższe dowodzi, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie nasuwał żadnych wątpliwości, które Sąd miałby wyjaśniać zgodnie z zasadą in dubio pro reo, ani nie zachodziły podstawy do dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii biegłych.

Okoliczność wyczerpania przez oskarżoną znamion czynu zabronionego opisanego w art. 177§1 kk była szczegółowo analizowana przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w pełni przychyła się do tych rozważań i wniosków z nich wywiedzionych.

Powyższe prowadzi do stwierdzenia, że zarzut obrazy art. 438 pkt 2 i 3 kpk jest oczywiście bezzasadny. Podjęta w apelacji obrońcy próba wykazania, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia stanowi jedynie odmienną ocenę zebranego materiału dowodowego i tworzy polemikę z zaskarżonym wyrokiem, ale tym samym nie podważa przecież trafności zaskarżonego wyroku.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy zasadnie poczynił ustalenia w kwestii odpowiedzialności oskarżonej w zakresie jej przypisanym aspektując przy tym dyspozycję art. 7 kpk.

Przywołania w tym kontekście – w ocenie Sądu Okręgowego – wymaga znane stanowisko judykatury, mianowicie:

Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia - a tym wymogom Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie sprostał, co zarzut obrazy art. 424 § 2 kpk czyni bezzasadny.

(vide Wyrok Sądu Najwyższego z 05.09.1974r., II KR 114/74, OSNKW 1975,Nr 2, poz. 28; oraz Wyrok Sądu Najwyższego z 11.02.2004r. , IV KK 323/03, niepubl.)

Niewątpliwie Sąd Odwoławczy może odmiennie niż sąd pierwszej instancji ocenić materiał dowodowy, ale wtedy musi on uwzględnić obowiązującą w polskim procesie karnym zasadę bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami , która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów – co do zasady – nie przeprowadza się.

Niemniej jednak Sąd Odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy **w sposób oczywisty** ocena dokonana przez sąd I instancji ma charakter dowolny, **nie jest oparta na całokształcie materiału** dowodowego lub **narusza zasady prawidłowego rozumowania** albo wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego - **a żadna z powyższych okoliczności w przekonaniu Sądu Odwoławczego w tej sprawie nie zachodzi.**

(vide : Wyrok Sądu Najwyższego z 19.02.2003r., V KK 119/02, niepubl.; oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 11.02.2004r. , II AKa397/03, OSAB 2004, Nr 2 , poz. 33)

W trakcie kontroli odwoławczej Sąd nie dopatrył się zaistnienia w tej sprawie bezwzględnych przesłanek odwoławczych określonych w art. 439 kpk.

O kosztach orzeczono stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów, i tak: za instancję odwoławczą podstawą orzeczenia był art. 626 § 1 kpk i art. 634 kpk, gdyż Sąd Odwoławczy nie znalazł uzasadnienia do zwolnienia oskarżonej od obowiązku ponoszenia w/w kosztów.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.